

Arrest

nr. 58 881 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. STEVENS, verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te hebben en geboren te zijn op X.

Op 9 december 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 3 december 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond. Dit is de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op datum van 09.12.2009 (datumstempel op de aanvraag) door :

M., M. (...)

geboren te (...) op 17.09.1989

nationaliteit: Republiek Armenië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

De betrokkene diende samen met haar ouders voorliggend regularisatieverzoek in. Op het typeformulier werd als criterium, waaraan de verzoekers menen te voldoen, "andere prangende humanitaire situaties" aangeduid.

In het verzoekschrift wordt vooreerst verwezen naar de asielaanvraag. Vervolgens wordt de integratie aangehaald, waarbij de kennis van één der landstalen, namelijk het Nederlands, uitdrukkelijk naar voor wordt geschoven. Daar wordt aan toegevoegd dat de verzoekster zich gevestigd heeft bij het gezin van haar zus en schoonbroer te Mechelen. Op sociaal vlak trachten de verzoekers zich naar eigen zeggen zoveel mogelijk en op intensieve wijze te mengen onder de Belgische bevolking en hebben zij een vrienden- en kennissenkring opgebouwd. Voorts stellen zij de Belgische zeden, gewoonten en samenlevingsnormen te hebben eigen gemaakt.

De aangehaalde problemen in het herkomstland hebben reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van de asielpcedure. De asielaanvraag, ingediend op 09/07/2008 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten op 25/06/2010 door de weigering van de Raad voor Vreemdelingenbetwisten om aan de betrokkene de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de afwijzing van de asielaanvraag, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft. De beweerde problemen in het herkomstland kunnen aldus niet meer geldig worden ingeroepen als redenen die in verder verblijf in België noodzaken.

De elementen van integratie, waaronder "een degelijke basiskennis van het Nederlands," de vrienden- en kennissenkring volstaan geenszins om het verblijfsrecht te verkrijgen. Het is volkomen normaal dat de betrokkene poogt om zich te integreren in België. Deze integratie, een aanvang nemend medio 2008, kan echter totaal niet opwegen tegen de integratie in het herkomstland.

Het kort durende verblijf in het Rijk weegt niet op tegen het jarenlange verblijf in het herkomstland, waar de verzoekster geboren en getogen is.

De familiale situatie van de betrokkene kan evenmin weerhouden worden als grond voor een regularisatie overwegende het feit dat de betrokkene moedwillig heeft beslist om zich "in België te vestigen" bij haar zus en schoonbroer en de Belgische overheid zodoende voor een voldongen feit probeert te plaatsen.

Nergens wordt vermeld waarom deze situatie prangend zou zijn.

Uit nazicht van het dossier blijkt dat haar zus reeds op 26/05/2005, dus zoveel vroeger dan de betrokkene, in België aankwam en verbleef. Daarenboven blijkt dat zij in het land van herkomst eveneens op een ander adres verbleef, namelijk (...) dan de verzoekster die samen met haar ouders verbleef op het volgende adres: (...). Bijgevolg dient gezegd dat de betrokken nog maar onlangs, namelijk sedert juli 2008 bij haar zus haar intrek heeft genomen en aldus probeert om deze situatie nu uit te buiten om een verblijfsrecht af te dwingen.

De betrokkene wist nochtans dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

De betrokkene kwam samen met haar moeder naar België en verbleef samen met haar beide ouders op hetzelfde adres in het herkomstland. Inzake het regularisatieverzoek van haar ouders gebaseerd op artikel 9 bis werd eveneens een negatieve beslissing genomen.

Elkeen die op Belgisch grondgebied verblijft, wordt verondersteld dat hij of zij de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van misdrijven. Derhalve kan het argument inzake het verinnerlijken van de Belgische zeden, gewoonten en samenlevingsnormen geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie. Het is maar normaal dat iemand zich probeert aan te passen aan de situatie waarin hij of zij terechtkomt."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij voert de exceptie van onontvankelijkheid aan, daar de verzoekende partij in de toelichting van haar middel in gebreke blijft in te gaan op de door haar opgeworpen schendingen van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het algemeen rechtsbeginsel van goed bestuur en van de motiveringsplicht.

2.1.1. Er wordt vastgesteld dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift haar aanvraag van 9 december 2009 woordelijk herhaalt en hieraan toevoegt *"Op arbeidsvlak mag niet onopgemerkt voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoekster vanaf het ogenblik dat deze zich bewust was dat ook werken in onze samenleving onontbeerlijk was, nu zij in haar eigen levensonderhoud wenste te voorzien, het nodige heeft gedaan waar zij steeds getracht heeft door hard te werken de eindjes aan elkaar te knopen en rond te komen. Verzoekster beschikt dienaangaande over een arbeidskaart C nr. VGC278862, afgeleverd op 8 juli 2010 door Dhr. Burgemeester te Mechelen, en met geldigheid tot 22 juni 2011. (stuk 6). Sedert september 2009 tot haar opsluiting te Steenokkerzeel werkte verzoekster als arbeidster bij de BVBA (...), gelegen te 2800 MECHELEN (...), waar zij als een onmisbare werkkracht wordt beschouwd. (stuk 7)."* Er wordt erop gewezen dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing niet aan de verwerende partij meegedeeld heeft dat ze over een arbeidskaart C beschikt en dat ze sedert september 2009 tewerkgesteld is. Door deze handelwijze nodigt de verzoekende partij te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek en vraagt ze feitelijk dat de bestreden beslissing hervormd zou worden, wat niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen treedt in het voorliggend geschil op, overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet als annulatierechter. Hij is derhalve niet bevoegd de aanvraag van de verzoekende partij te beoordelen en de bestreden beslissing te hervormen.

Voorts dient erop gewezen te worden dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal grondwettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. In casu voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM en van de motiveringsplicht. Hierop herhaalt de verzoekende partij woordelijk haar aanvraag van 9 december 2009 en voegt ze eraan toe *"Op arbeidsvlak mag niet onopgemerkt voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoekster vanaf het ogenblik dat deze zich bewust was dat ook werken in onze samenleving onontbeerlijk was, nu zij in haar eigen levensonderhoud wenste te voorzien, het nodige heeft gedaan waar zij steeds getracht heeft door hard te werken de eindjes aan elkaar te knopen en rond te komen. Verzoekster beschikt dienaangaande over een arbeidskaart C nr. VGC278862, afgeleverd op 8 juli 2010 door Dhr. Burgemeester te Mechelen, en met geldigheid tot 22 juni 2011. (stuk 6). Sedert september 2009 tot haar opsluiting te Steenokkerzeel werkte verzoekster als arbeidster bij de BVBA (...), gelegen te 2800 MECHELEN (...), waar zij als een onmisbare werkkracht wordt beschouwd. (stuk 7)."* Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregels en beginselen door de bestreden beslissing geschonden zijn.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel

van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751).

De exceptie van de verwerende partij is gegrond. Het middel is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN